

Frank Cottrell Boyce

MILIOANE

Traducere din limba engleză și note
de Ruxandra Câmpeanu

1

Dacă fratele meu, Anthony, ar spune povestea asta, ar începe cu banii. Zice că orice-ai face, până la urmă tot la bani ajungi, aşa că de ce să nu începi cu ei? Probabil că el ar începe cu „Au fost odată ca niciodată 229.370 de lirişoare sterline“ şi ar încheia cu „Şi au trăit fericite până la adânci bătrâneţi, într-un cont bancar cu o dobândă babană“. Dar nu el spune povestea asta, ci eu. Iar eu unul prefer să-mi încep poveştile cu sfântul protector. De exemplu, când a trebuit să scriu o compunere despre mutat, pentru ora de engleză, am zis aşa:

Mutatul
de
Damian Cunningham, clasa a V-a

Tocmai ne-am mutat pe Cromarty Close, la numărul 7. Sfânta protectoare a mutatului e Sfânta Ana (secolul I). Ea e mama Maicii Domnului. Maica Domnului n-a murit, ci s-a ridicat la cer când era încă destul de tinerică. Sfânta Ana s-a bosumflat. Ca s-o înveselească, patru îngeri i-au luat casa pe sus și i-au dus-o în Italia, pe malul mării, unde poate fi văzută

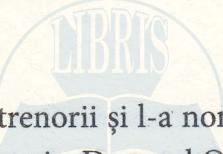
și astăzi. Când te muti, poți să te rogi la Sfânta Ana să te ajute. O să vegheze asupra ta, dar nu conta c-o să-ști pună osul la treabă. Sfânta Ana e și protectoarea minerilor, a echitației, a tâmplarilor și a orașului Norwich. Cât a trăit, a făcut multe minuni.

Sfântul protector al poveștii ăsteia e Sfântul Francisc din Assisi (1181-1226), pentru că totul a pornit cumva de la un jaf, și primul lucru sfânt pe care l-a făcut Sfântul Francisc a fost un jaf. A furat niște țoale de la tatăl lui și le-a dat săracilor. Există și un sfânt protector al hoților propriu-zisi – Dismas (secolul I) –, dar eu nu sunt un hoț propriu-zis. Eu nu încercam decât să fac o faptă bună.

Era prima noastră zi la Școala Primară Great Ditton. La intrare scria: „Școala Primară Great Ditton. Excelență pentru o nouă comunitate.”

— Vedeți? a zis tata când ne-a lăsat în dreptul porții. Aici nu e de-ajuns să fii bun. Excelența, asta caută ei. Sfatul meu pe ziua de azi ăsta e: să excelați. Sfaturile pentru cină o să vi le las lipite pe frigider.

Ce trebuie să știți e că eu întotdeauna încerc să fac cum zice tata. Nu c-aș crede c-o să ne părăsească dacă-i dăm bătăi de cap, dar de ce să risc? Așa că la prima oră am excelat. Era ora de artă și domnul Quinn ținea o lecție despre „Oameni pe care îi admirăm“. Un băiat umflat și cu pistriui pe gât l-a nominalizat pe Sir Alex Ferguson și s-a apucat să însire toate trofeele pe care le-a câștigat United de când e el antrenor acolo. Un alt băiat, Jake, a zis că jucătorii sunt mai importanți decât

antrenorii și l-a nominalizat pe Wayne Rooney pentru flerul lui unic. Domnul Quinn își roti privirea prin clasă. Drept s-o spun, fotbalul nu-l ducea unde voia el să ajungă din punct de vedere pedagogic. Am ridicat mâna. A pus-o să răspundă pe o fată.

— Nu știu niciun fotbalist, domnule învățător.

— Nu-i nevoie să fie fotbalist.

— Ah. Atunci chiar nu știu, domnule învățător.

Mi-am proptit mâna cu mâna cealaltă, ca să o ridic mai sus.

— Damian, tu pe cine admiră?

Până atunci, majoritatea colegilor se împărțiseră deja în două tabere, jucători *versus* antrenori, și discutau aprins.

— Sfântul Rocco, domnule.

Toată lumea a amuțit.

— La ce echipă joacă?

— Nu joacă la nicio echipă, domnule învățător. E un sfânt.

Ceilalți își văzură mai departe de fotbal.

— S-a îmbolnăvit de ciumă și s-a ascuns în pădure, ca să nu molipsească pe nimeni. Venea un câine să-i dea de mâncare în fiecare zi. Pe urmă a început să facă vindecări miraculoase și oamenii veneau să-l vadă cu sutele în coliba lui din pădure. Îi era aşa de teamă să nu jignească pe cineva cu vreo vorbă, că în ultimii zece ani din viață n-a scos niciun cuvânt.

— Ne-ar trebui câțiva ca el în clasă. Mulțumesc, Damian.

— E sfântul protector al bolnavilor de ciumă, de holeră și al celor cu probleme dermatologice. Cât a trăit, a făcut multe minuni.

— Ei, uite c-am aflat ceva nou.

Se pregătea să mai pună și pe altcineva să răspundă, dar mie începuse să-mi placă să excelez. Deodată, mi-a venit în minte Sfânta Ecaterina din Alexandria (secolul al IV-lea).

— Voiau să i-o dea de soție unui rege, dar ea a zis că e mireasa lui Hristos. Așa c-au încercat să-o tragă pe o roată mare de lemn, dar roata s-a spulberat într-o mie de așchii – așchii uriașe și ascuțite –, care s-au împrăștiat în mulțime și au omorât și orbit mulți spectatori.

— Hm, cam violent. Pagube colaterale, să-nțeleg. Bun, mulțumesc, Damian.

Colegii deja nu mai vorbeau despre jucători *versus* antrenori. Toată lumea mă asculta pe mine.

— După aia i-au tăiat capul. De data asta a murit pe bune, dar din gât i-a țășnit lapte în loc de sânge. Asta a fost una dintre minunile ei.

— Mulțumesc, Damian.

— E sfânta protectoare a asistentelor medicale, a focurilor de artificii, a rotarilor și a orașului Dunstable (Bedfordshire). Roata de tortură a fost botezată după ea. E o fecioară martiră. Mai sunt și alte fecioare martire importante. De exemplu, Sfânta Sexburga din Ely (670-700).

Colegii izbucniră în râs. Toată lumea râde când aude numele ăsta. Probabil că râdeau de el și în 670-700.

— Sexburga era regină în Kent. Avea patru surori, care au ajuns toate sfinte. Le chema...

Până să apuc eu să zic Ethelburga și Withburga, domnul Quinn m-a oprit și a spus:

— Damian, ţi-am mulțumit deja.

Aşa e, chiar îmi mulțumise, și încă de trei ori. Dacă nici asta nu mă face excelent...

Ba mai mult, informațiile pe care le-am dat au servit drept inspirație artistică pentru colegi, pentru că aproape toți băieții au pictat pagubele colaterale de la execuția Sfintei Ecaterina. Peste tot zburau aşchii ascuțite și laptele țâșnea în valuri din gâtlejuri despicate. Jake îl pictă pe Wayne Rooney, dar fu singurul.

La cantină, un băiat care-și luase ceva de la mâncăruri calde a venit la mine, mi-a fluturat hamburgerul pe sub nas și a zis:

— Sexyburger, sexyburger.

Toți cei de la masă au izbucnit în râs.

Comentariul lui mi s-a părut ca nuca-n perete și tocmai mă pregăteam să i-o zic, dar chiar atunci a apărut Anthony și s-a așezat lângă mine. Toată lumea s-a oprit din râs.

Ne luaserăm sandvișuri cu șuncă și roșii și două tuburi mici de Pringles.

— Eu am fost excelent. Tu?

— Te ia lumea la ochi, îmi șopti el. Trebuie să încerci să te integrezi mai bine. Râde lumea de tine.

— Nu mă deranjează să se râdă de mine. Persecuțiile prind bine. Și de Sfântul Iosif din Cupertino au râs până a învățat să leviteze.

Băiatul umflat și cu pistriui pe gât a venit și s-a așezat lângă noi. De-abia încăpea. Era să dărâme masa cu burdihanul lui. Tubul meu de Pringles s-a rostogolit spre el. Băiatul l-a prinș și l-a desfăcut.

— Sunt cartofii lui, protestă Anthony, arătându-mă cu degetul.

— Și tu cine mai ești? întrebă Pistruiatul.

— Sunt fratele lui mai mare.

— Nu ești chiar aşa de mare. Tot ce-nseamnă Pringles e al meu, zise el cu gura plină, umplând masa de firimituri. Asta e politica școlii.

— Nu poți să-i iezi tubul de Pringles tocmai lui. N-are mamă.

— Cum să n-aibă mamă? Toată lumea are. Până și cei care n-au tată au mamă. Apropo, sunt buni cartofii ăștia.

— Mama lui a murit, a spus Anthony.

Pistruiatul s-a oprit din ronțăit și mi-a dat tubul înapoi. Ne-a zis că-l cheamă Barry.

— Încântat de cunoștință, Barry, a răspuns Anthony, întinzându-i mâna.

Anthony era de părere că e bine să-ți faci prieteni.

— Unde stai? a întrebat el.

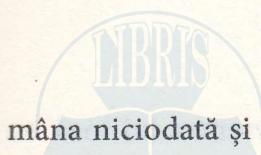
— Peste pod, lângă non-stop.

— Aaa, păi aia e o zonă foarte căutată, a zis Anthony. Foarte căutată.

Pe fratele meu îl interesează foarte mult bunurile imobiliare.

— Strategia asta nu dă greș niciodată, îmi explică Anthony în drum spre terenul de joacă. Zi-le că ți-a murit mama și să vezi cum o să se-nghesue să-ți dea tot felul de lucruri!

Nu știi ce mi-a venit, dar după-amiaza mi-am pus în minte să fac o manevră à la Sfântul Rocco. Cât a durat ora de matematică, mi-am înfrânat orice impuls de a vorbi. N-am ridicat

mâna niciodată și n-am răspuns la nicio întrebare de tabla înmulțirii, nici măcar când m-a numit domnul învățător. Când domnul Quinn m-a întrebat dacă sunt bine, a fost cât pe ce să răspund, dar am reușit să mă abțin și m-am mulțumit doar să încuviațez din cap. Nu aduceam nicio contribuție la oră, dar excelam în alt fel, mai puțin evident.

Am ținut-o aşa până am ajuns acasă. Tata ne lăsase instrucțiuni pe ușa frigiderului, prinse cu un magnet cu personaje din desene animate:

Dragii mei,

Pui și plăcintă cu sparanghel. Plăcinta e în congelator, în sertarul de sus. Dați cuptorul la 190°. Duceți-vă și uitați-vă la Telerebus. Până se termină Telerebus, se încalzește și cuptorul. Băgați plăcinta. Scoateți-vă uniformele și puneti-le pe marginea patului. Puneti-vă treningurile. După aia băgați în cuptor și niște cartofi pui din aia congelati. Eu o să ajung acasă înainte să fie gata de scos din cuptor.

T.

Mi-a plăcut că mi-a zis „dragul meu“.

Când s-a întors tata, am mâncat plăcinta și după aia cinci fructe de căciulă și 0,5 litri de apă, ca să ne hidratăm ficatul. După ce ne-am hidratat bine ficatul, ne-am făcut temele. Tata a stat cu noi. Nici acum n-am zis nimic, dar a sunat telefonul și, din greșelă, m-am dus să răspund. Nu știu cum s-a descurcat Sfântul Rocco zece ani de zile, deși cu siguranță lui i-a